

Vztahy: 63. Valentýn pro truchlící manžele

Vztahy

Valentýn pro truchlící manžele

V posledních týdnech před svou smrtí mě manželka požádala, abych nechal v noci rozsvícenou noční lampičku. Nechtěla se probouzet do tmy, ani když jsem byl těsně vedle ní.

Nechal jsem tedy světlo rozsvícené. Trochu to zmírnilo její úzkost a pomohlo nám to oběma soustředit se na Ježíše, „světlo [které] svítí ve tmě“ (Jan 1,5). Když jsem někdy v noci chodil po ulicích své čtvrti na vzduch, hledal jsem to světlo v rohovém okně, když jsem se blížil k domovu.

Hwa Chong Bridgesová - moje milovaná manželka, nejlepší přítelkyně, inspirace, sestra v Kristu a matka našich dětí - si v roce 2014 našla v levém prsu bulku. Byla to agresivní “trojnásobně

negativní“ rakovina prsu a již se rozšířila do lymfatických uzlin v její paži.

Operaci, ozařování a chemoterapii zvládla dobře a asi rok pokračovala v relativně normálním životě. V roce 2016 se jí však rakovina vrátila, nejprve do tlustého střeva (další operace) a později jí řádila v břiše. Nezbyla žádná účinná léčba. Hwa byla unavená a připravená spatřit Pána tváří v tvář. Začátkem ledna 2017 nastoupila do domácí hospicové péče.

Zemřela o něco více než měsíc později, 12. února, téměř 33 let po naší svatbě – a dva dny před Valentýnem.

Během posledních dnů i po nich nás obklopovali lidé ze sboru, přátelé a členové rodiny, kteří pomáhali s péčí o Hwu, vařili jídlo, utěšovali mě i mého dospělého syna a dceru. Jejich láska a požehnání otupělosti na chvíli zmírnily bolest.

Ale skutečná „práce se zármutkem“, jak ji nazývají poradci, začíná až po odeznění prvotního šoku – když dům utichne a přátelé pokračují ve svých životech.

Nože temnoty rozřezávaly to, co zbylo z mého zraněného srdce: zoufalství, deprese, sebelítost, pocit viny za to, jak jsem jako manžel selhal, lítost nad věcmi, které jsem neřekl nebo neudělal. A především bolestnou prázdnotu. Noci byly špatné, rána ještě horší.

Chodil jsem z jedné místnosti do druhé tiše jako duch. Sám jsem procházel místy, kde jsme se kdysi společně bavili. Existoval jsem vůbec ještě?

Kazatel a autor Jim Conway se svěřil, že po smrti své ženy „jako by někdo vzal obrovský samurajský meč a rozsekl mě přímo uprostřed. Neustále jsem se ptal sám sebe i Boha: ‚Jak mám pokračovat s jednou nohou, s jednou rukou, s polovinou mozku?‘“.

Dlouholeté manželství se v mnoha ohledech stává jedním člověkem. Když jeden z nich zemře, druhý musí obnovit identitu od nuly. Brzy jsem zjistil, že nejsem jediný, kdo s tím bojuje.

„Kdo jsem já?“ byla první otázka, kterou mi Bob McEachern položil, když jsme spolu několik týdnů po Hwaově smrti obědvali.

Bobova manželka Judy, se kterou žil 53 let, zemřela tři dny před Hwou. Bob a Judy se seznámili na střední škole, po maturitě se vzali, sloužili jako misionáři v Jižní Koreji, pracovali spolu ve službě, společně vychovávali děti, společně trpěli během let Judyiny nemoci. Pak odešla.

Bob a já jsme se stali „kamarády na truchlení“. Jsme členy toho, co náš kolega vdovec, penzionovaný prezident IMB Tom Elliff, nazval bratrstvem, do kterého nikdo nechce vstoupit a jehož členské příspěvky jsou příliš vysoké – a platí se každou hodinu. Ale můžeme se alespoň navzájem povzbuzovat. Scházíme se každý týden.

Kromě Boba se objevili i další kamarádi, kteří truchlí. Bill a Frank, kterým před několika lety zemřely manželky, mě vzali pod svá křídla. Řekli mi, co mám očekávat a jak to vydržet. Připojil jsem se k místní podpůrné skupině „GriefShare“^[1] a učil se od ostatních, kteří se vyrovnávají se ztrátou. Příliš mnoho mužů se to snaží zvládnout samo.

Nyní jsem pochopil význam slova „plakat s plačícími“. Pán mi začal přivádět do cesty další lidi, kteří prožívají ztrátu. Snažím se je utěšovat tak, jako jsem byl utěšován já.

Přišly a odešly první narozeniny, výročí a svátky bez Hwa. +Výročí prvního roku připadá na období těsně před Valentýnem. Poradci říkají, že druhý rok smutku je někdy těžší než první. Doufám, že ne,

ale Bůh je se mnou tak jako tak.

Poznal jsem, jak slabá byla moje víra, jak moc jsem byl na Hwa závislý ve věcech, které může poskytnout jen Bůh. Znovu jsem poznal, jak silná je jeho láska a milost. Jeho Duch mě podporuje. Jeho Slovo je život sám, bez něj bych nemohl jít dál. On je Pastýř, který s námi kráčí údolím stínu smrti. Hwa v tomto údolí vstoupila do Jeho věčné přítomnosti. Ale On se mnou stále kráčí, den za dnem, dokud mě nepovede domů.

Jednu neděli minulého léta jsem poslouchal kázání svého přítele Jamese Heringa o svatbě v Káni, kde Ježíš nenápadně proměnil vodu ve víno (Jan 2). Svatebčané si mysleli, že si ženich nechal nejlepší víno na konec, a neuvědomili si, že mezi ně přišlo Boží království. Cítil jsem slzy na tvářích a představoval si nebeskou svatební hostinu v nebi, kde Hwa oslavuje Pána i nyní.

Těším se, až se tam k ní jednou na oslavě připojím.

Erich Bridges

[The Ethic & Religious Liberty Commission](#)

Tento článek byl původně publikován v Baptist Press.

Poznámky:

¹ **GriefShare** (www.griefshare.org) je křesťanská podpůrná síť, která spojuje truchlící lidi s ostatními, kterým na nich záleží. Skupiny GriefShare se scházejí po celých Spojených státech i na mezinárodní úrovni.

Erich Bridges

Erich Bridges, baptistický novinář působící již více než 40 let, se věnuje mezinárodním příběhům a trendům v mnoha zemích. Žije v Richmondu ve státě Virginia. Erich Bridges získal bakalářský titul na *Mercer University* v Atlantě ve státě Georgia. Erich Bridges je také globálním korespondentem *International Mission Board*, SBC. Od roku 1981 se věnuje a píše o misiích a mezinárodní scéně. Spisovatel, čtenář, milovník kávy, milovník hudby, bojující následovník Ježíše.

-van-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)